

“Αν ήθελε αυτός, θα μπορούσε να τους κάνει άπονη ετυχιολογούμενους και να συμμεροσιτή κι' αυτός λίγο την ετυχία τους...”

Μήπως δεν είχε μέσα στην τσέπη του ένα δολοφόρο πεντακάσκινο, με το όπιο θα μπορούσε ν' άγροράση ένα σωρό πράγματα; Και, πρώτα - πρώτα, θ' άγόρασε ένα κομμάτι με μολυβένιους στρατιώτες για το παιδάκι... “Έπειτα μιά χίλια ψητή...” “Έπειτα δύο χριστούφωνα, κι' ακόμα μερικά κάστανα.

—Ναι, σκέφτηκε ο γέρος, μπορεί να τ' άναω δλ' αυτά... Μά έντωμεταξύ το χιόνι είχε άρξοσι να πέφτει πικνό... Για να κάνει όλες αυτές τις προμήθειες και να ξαναγοράση στο σπίτι του Ξυλοκόπου, χρειάζοταν δυό ώρες... Και πως θα εύρισκε, μέσ' στο βουθύ σκοτάδι, το δρόμο, που σε λίγο θα τον είχε σκεπάσει το χιόνι;

—“Έλα, άντρα μου, μην απελίζεσαι έτσι... Θα έχης ίσως περισσότερη τύχη μεθαύριο...”

Ο Ξυλοκόπος είχε καθήσει κοντά στη φωτιά κι' είχε γείρει το κεφάλι του θλιβερά.

—“Απελιζώμαι, γιατί είχα ύποσπεχθί το παιγνίδι στο παιδί...”

—Τό ξέρω... Μά τι να κάνεις, αφού δεν μπορείς να του τό πάρης...”

Κι' αφού είχαν τό λόγια αυτά, οι δυό σύζυγοι άώπασαν. Έπί μερικά λεπτά, μιά σωπή γεμάτη άγωνία είχε άπλωθί μέσ' στο μικρό σπίτι. Σε λίγο ο άνδρας είπε:

—Σέ λίγο, θα ξηγήση το φτωχό... Δεν θα μάς ζητήση ίσως τίποτε, μά θα συλλογισθί ότι του είχαμε υποσπεχθί... Αυτό θα μου σπαράξη την καρδιά... “Ω!... Θεέ μου!... τί φτώχεια!... “Άλλοτε γιορτάζαμε τα Χριστούγεννα... Μά έφέτος τίποτε...”

Έκείνη τή στιγμή μιά φωνούλα άκούστηκε από τό βάθος τής καλύδας:

—Μαμά!...

“Η μητέρα έτρεξε άμέσως στο κρεβάτι.

—Δέν έφερε τίποτε, μαμά; ρώτησε τό παιδί.

—“Όχι, παιδάκι μου, όχι... Μά αύριο...”

—“Όλο αύριο μου λές, μαμά...”

Και ή φωνούλα του παιδιού έβασε 'ένα λυγιά.

“Έξανα, την ίδια στιγμή, ένας κρότος ξερός άκούστηκε στην πόρτα.

—Πούς μπορεί να εν' 'έξω με τέτοιο καιρό; είπε ο Ξυλοκόπος.

Και, παίρνοντας τή λάμπα, τράβηξε προς την πόρτα.

Τήν ίδια στιγμή όμως μιά φωνή άκούστηκε άπ' 'έξω:

—Άνοιχτε, καλοί άνθρωποι...

Είν' ο Χριστούλης...

Και, όταν ή πόρτα άνοιξε, παρουσιάστηκε ο άλήτης του άπονηματος, φροτισμένος ένα σωρό δέματα.

***

Τώρα, γιορτή γινάταν στη φτωχική καλύδα. Γύρω στο τραπέζι ή γαριά βασίλευε. Ο άλήτης τους είχε φέρει δάρα, τρόφιμα, παιγνίδια. Το παιδάκι, μόλις εδρε το κομμάτι με τους έπαισους μολυβένιους στρατιώτες με τή κόκκινη και λευκή στολή, άμέσως έννοιωσε τον έαίτο του καλύτερα και σηκώθηκε άπ' το κρεβάτι του για να καθήση μαζί με τους άλλους στο τραπέζι. Το πρόσωπό του άχνυβολούσε από χυρά και, κάθε τόσο, ύψώνοντας τό μάτι του προς τον άλήτη, του έλεγε:

—Σ' άγαπάω, καλέ μου Χριστούλη...

Και ο γέρος έννοιωσε τον έαίτο του ύπεροφτισμένο, βλέποντας τή ετυχία που είχε δημιουργήσει γύρω του.

“Άσφαλώς, εκείνο το βράδυ, σε κανένα πλόνιο σπίτι δεν έθαύλεισε τόση χαρά, όση στο φτωχικό εκείνο σπίτι των Ξυλοκόπων.

Και, τσαν, άργά, ήθε ή ώρα για να κοιμηθούν. Έστρώσαν στον άλήτη ένα ξέστο στρώμα από άχυρο.

Πρίν ξημερώσει, την άλλη μέρα, ο άλήτης έφυγε άδόρυθα.

Τό χιόνι δεν είχε πάψει να πέφτει τί νύχτα. Τά έλάτια είχαν σκεπαστή όλόκληρα.

Πρίν φτάη ο γέρος στάθηκε κι' άφογκράστηκε μέσ' στην καλύδα.

“Όλο κομόντοσαν γύρω του...”

Σκέφτηκε τήν ετυχία που είχε σκορπίσει, και μιά ικανοποίησις του γέμισε την καρδιά, μιά ικανοποίησις που ποτέ ως τότε δεν τήν είχε νοιώσει...

“Όπόσο όμως δεν ήθελε ν' άκούση εύχαριστίες και γι' αυτό έφυγε μέσ' στο χιόνι, που έφευγε σε χοντρές νιφάδες...”

Κρατώντας τό ραβδί του στο χέρι, διετινθήκε προς τό άγνωστο...

ΠΩΛ ΡΟΥΖΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

“Η έπίσημος τελετή είνε κομωδίες που παριστάνονται σ' ένα θέατρο χωρίς παρουσίαση. Σε μιά στιγμή χάνεται ή αυταπάτη και μαζί μ' αυτήν και ή έντύπωσις. Όταν θέλουμε να έπιβεβαιώσουμε κάτι τι, επικαλούμεθα τό Θεό, γιατί ξέρουμε ότι αυτός ποτέ δεν μάς διεψεύθει.

ΑΠΑΞ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ

Η ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΜΑΣ

“Όπως γράφαμε ή μάλλον όπως καταγγέλλαμε σε προηγούμενο φύλλο, τό περιοδικόν ή μάλλον τό έντυπον «Θεατής» έκυκλοφόρησε πρό ήμερών κενύρα και λαθροίως ψευδή βεβαίωσις του Πρακτορείου προς εξαπάτησιν των έμπορων δια τήν άπόκτησιν εκλαμών.

Στη βεβαίωσι αυτή ή κυκλοφορία τό ως άνω έντυπον έδιπλασιάζετο... εις τό χαρτί, βέβαια. Το «Μπουκέτο» άπεκάλει τήν μικροπονηρία αυτήν και ο «Θεατής», δια να δικαιολογηθί, έσπευσε να δημοσιεύση ένα δολοφόρον μακρόν, συντεταγμένο εις τό διδασκαλικόν και παγερόν ύφος στο όποιο γράφεται δλοκλήρως.

Τι δε έγραψεν εις τό μακαρόνιον του αυτό τό ως άνω τριπλόν έντυπον; “Έπαψε με τās λέξεις, «Όίτοιμεν εις κυκλοφορία, έγραφε, τόσας χιλιάδας φύλλον, χωρίς νά γράφη και πόσα φύλλα πωλεί. Διότι, ως είνε γνωστόν, τα περιοδικα και αι έφημερίδες και πάν έντυπον, ούδέποτε πωλούν όσα φύλλα «θέτουν εις κυκλοφορία». Υπάρχει πάντοτε ή λεγομένη «έπιστροφή», δηλ τ' φύλλα που περισσεύουν από τήν πώλησιν.

Μ' άλλους λόγους τό ως άνω έντυπον ψεύδεται διπλά. Διότι και ο άριθμός των φύλλον που θέται, ως λέγει, εις κυκλοφορία και ο άριθμός των φύλλον τα όποια θήην πωλεί, είνε ΨΕΥΔΕΙΣ.

Τό είπαμε και τό έγγραφομαι και άλλοτε. Το «Μπουκέτο» ύπερεβίη εις τό «Θεατή» εις πώλησιν φύλλον εις μόν τās 'Αθήνας κατά 6—7 χιλιάδας, εις δε τās 'Επαρχίας κατά 3 1)2—4 χιλιάδας, συνολικώς δηλαδή κατά 10—11 χιλιάδας.

Γιατί όμως να ματαιοπονούμε; Γίνεται μηπως συγκρισις μεταξύ του «Μπουκέτου» και του ως άνω έντυπου; Το «Μπουκέτο» είνε πάν ότι εκλεκτόν, είνε ή όρθοία, είνε ή ζωντανία, είνε ή χαρά. Ο «Θεατής» είνε τό περιοδικόν του 1880, ο παγος, τό θνησιμαίον. “Όχι ταυθάκου! Ποτέ δεν είχε μιά ιδέα, μιά έμπνευσι δική του. Πάντοτε μάς άντέγραφε και μάς άντιγράφει. “Έχει γίνει ή οικία μας. Μάς άντέγραψε στο σόχημα, μάς έμμηθη άνεπιτυχέστατα στις σελίδες που δημοσιούμεν. “Ιστορικά σελίδες έμεις, ιστορικά έμπελωματα αυτούς. Βιογραφίες έμεις, βιογραφικές σαλατις αυτούς. “Ιστορικά αντιστοιχήματα έμεις, μεσαιωνικās άνοησίες αυτούς. “Εκδιδομε πανηγυρικά φύλλα έμεις, σπεύδει να έκδοση και αυτός πανηγυρικά λαχανοφύλλα κλπ. κλπ. κλπ. Πτωχός εις έμνυμένους, στείρος, δασκαλικός, σχολαστικός, ιδού ή σταδιοδρομία του.

“Γιατί τό διόδιο διήγημα σ' έσας είνε άριστο συρηματικό, γεμάτο ζωή και δράσι, και στο «Θεατή» κρύβεται άνοήσιο;... μάς έγγραψεν προχτές από τό Βόλο. Γιατί; Γιατί τό «Μπουκέτο» είνε περιοδικό, δεν είνε ψευγείο. Γιατί τό «Μπουκέτο» έχει έπιτελεί εκλεκτόν συνεργατών, στρατιών μεταρρατών, σμιτογράφους κλπ. κλπ. Γιατί έξεδουλενε χιλιάδας ημερίδας προς άγοράν βελίων. Γιατί παρακολούθημε τήν παγκόσμιον φιλολογική κίνησιν.

Τι διαθέτει δε ο «Θεατής»; Εισήλθε ποτέ εις 'Αθηναϊκόν βιβλιοπωλείον; Ποιοι είνε οι συνεργάται του και ποιοι και πόσοι οι μεταφρασταί του;

Τό «Μπουκέτο» έτιμησαν και τιμούν με τή συνεργασία τους οι κ. Κ. Παλαμάς, Π. Νιερύβας, Γ. Σενόπουλος, Α. Τραυλιαντώνης, Α. Πορφύρας, Μ. Μαλακίσης, Χ. Χρηστοσοσίλης, Στ. Δάφνης, Αιμ. Δάφνης, Α. Κόκκινος, Ν. Λαπαθιώτης, Κ. Βάρναλης, Σταμ. Σταμ., Α. Βουτράς, Κλ. Παράσχος κλπ. κλπ.

Ποιον εκ των άνωτέρω λογογράφων μας εδημοσιεύθη έστω και μιά σελίς εις τόν «Θεατήν»; Τέλος, αν θελή ή ο «Θεατής» ή τό Πρακτορείον, τό όποιον τόν έφοδίασε με τήν ψευδή βεβαίωσιν, άς δεχθούν ένα μικρό στοιχημα σχετικό με τήν κυκλοφορία. “Ημείς διαθέτομεν 25.000 δραχμών. Τās καταθέτομεν προθύμως εις οιονδήποτε συνθελογράφομα. “Ας καταθέσιν και αυτοί μόνον 1.000 δραχμάς. Και αν έχουν, όχι μεγαλύτερη, αλλά τήν ίδια έστω κυκλοφορία με τό «Μπουκέτο», χαλάει τους ή 25.000 δραχμές...

“Εμπρός! “Ιδου ή Ρόδος, ιδού και τό πηδύμα!... Τέλος, επειδή δεν πρόκειται να επανέλθωμεν πλέον επί του ίδιου ζητηματος, δημοσιούμεν εις τήν σελίδα αυτήν έπίσημον βεβαίωσιν του Κ. Πρακτορείου ύπογεγραμμένη από του 'Ιδρυτού και Διευθυντού του κ. Σπ. Τσαγκάρη, δια τής όποιας πιστοποιείται ότι τό «Μπουκέτο» έχει τήν ΠΡΩΤΗΝ κυκλοφορία εν έξ άλλων τών 'Ελληνικών περιοδικών.

“Η έπίσημος βεβαίωσις του Κεντρικού Πρακτορείου περί τής κυκλοφορίας του «Μπουκέτου».